

Thálie nesmí být břemenem

S herečkou Městského divadla Brno Petrou Jungmanovou o ceně i o životě

Do redakce jsme si pro odpověď na pár otázek pozvali čerstvou držitelku prestižní ceny Thálie 98 v oboru muzikálu, kterou je Petra Jungmanová (27) z Městského divadla Brno. Cenu za vytvoření postavy Harry v Mošově a Mertově Babylonu jí před týdnem v pražském Národním divadle předával Lubomír Lipský.

Jak chutná ocenění a sláva?

Chutná velice sladce. Je to pocit, který jsem ještě v životě nezažila. Když jsem vystupovala na jevišti Národního divadla, cítila jsem obrovskou radost, hlavně kvůli svým rodičům, že je to dík a také ocenění pro ně. Všichni mi říkají, že teď mám spát na vavřínech, tak si to trošku vychutnávám. Nechci ale, aby to ocenění bylo pro mne břemenem, které zavazuje. Doufám, že zůstanu taková jaká jsem, a budu pokračovat v práci se stejnou vervou jako dosud.

Nechtělo se vám zůstat v Praze?

Měli jsme možnost s naším divadlem hrát v Národním Bastarda po tři sezony, takže jsem byla ráda, že jsem na tom jevišti už stála. Ale zůstat v Praze, to jsem nechtěla. V Brně mám totiž možnosti, které bych v Praze neměla - hrát zároveň muzikál i činohru - a příležitosti, jaké mám tady, mi Praha nenabízí.

Co vás těší na Brně?

Pravda je taková: když jsem v devadesátém přišla z Kladna do Brna studovat JAMU, město mě svou atmosférou jaksi "vcuclo". Líbí se mi prostředí, Brno má pěkné okolí. A mám tu kolem sebe lidi, s nimiž ráda pracuji a mám si s nimi co říct i mimo práci. Prostě je mi tady dobře.

Jakou profesí byste si vybrala, kdyby nebyl muzikál?

Mám za sebou střední pedagogickou školu pro mateřinky a už jsem i rok učila. Ne ale ve školce, šla jsem na základní školu. Bála jsem se, že když půjdu do mateřské, nebudu už zkoušet dostat se na vysokou. Pro základní školu jsem neměla vzdělání, a to mě nutilo přemýšlet dál. Kdyby nebyl muzikál, dělala bych činohru, z níž nechci slevit. Doufám, že v ní budu mít i další příležitosti. A kdybych vůbec nedělala divadlo, těžko teď řeknu, čím bych jej nahradila. Vím ale, že bych se neztratila.

Děláte si dlouhodobé plány?

Pracovní plány si nedělám, v divadle člověk nikdy neví, co bude za hodinu, natož za rok. Osobně si jsem jistá, že chci rodinu. Ještě tak dva roky počkám, ale na děti se moc těším, i když si nedovedu představit, jak spojím divadlo s rodinou. Obojí vyžaduje hodně času.

Na čem vám nejvíc záleží?

Každopádně na zdraví a mých nejbližších. Když se člověku zhroutl práce, když mu nevyjde to, po čem touží, na co se těší, dokáže se zvednout, pokud má vnitřní sílu, zdraví a lidi, kteří mu věří.

Duben 99